ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΛΕΒΕΛ

ΣΤΑ ΣΚΥΛΙΑ...

ΔΘΩΣ τὸ ρολόϊ χτύπησε δέκα, ὁ κ. Χαρτεβὲλ ἄδειασε τὸ τελευταῖο του ποτῆρι, δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα του, τεντώθηκε, χασμουρήθηκε καὶ σηκώθηκε ἀργὰ - ἀργά.

Ἡ κρεμαστὴ λάμπα ἔρριχνε ἕνα κοιμισμένο, ἀδύνατο φῶς, πάνω στὸ τραπεζομάνδηλο, ὅπου εἶχαν ἀπομείνει μερικὰ φυσέκια καὶ ἄλλα κυνηγετικὰ σύνεργα. Κοντὰ στὸ τζάκι μιὰ γυναῖκα φαινότανε χωμένη βαθειὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Ἔξω ὁ ἀέρας σφύριζε, ἡ δυνατὴ βροχὴ μαστίγωνε τὰ τζάμια καὶ κάπου - κάπου ἀκουγόντουσαν τὰ μουγκρητὰ τῶν σκύλων, κάτω στὴ μάντρα τους. Ἦσαν σαράντα δυνατά, φοβερὰ μαντρόσκυλα, μὲ τρομερὰ δόντια, μὲ σκληρὸ μαλλί, σκυλιὰ τῆς Βανδέας, ποὺ στὰ κυνήγια χιμοῦσανε πάνω στ' ἀγριογούρουνα μὲ στόμα ἀφρισμένο. Μέσα στὴ νύχτα ἡ φωνές τους ἀντηχοῦσανε ἄγριες, μανιασμένες, κι' ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τοῦ κάμπου τ' ἀδέσποτα σκυλιὰ ἀπαντοῦσαν στὶς κραυγές τους.

Ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ σήκωσε ἕνα παραπέτασμα κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ σκοτεινὸ πάρκο. Τὰ βρεγμένα κλαδιὰ λάμπανε σὰν μαχαίρια, τὰ κόκκινα φύλλα στριφογύριζαν ὥς ὅτου νὰ πέσουν κάτω καὶ ν' ἀνακατευθοῦν μὲ τὶς λάσπες.

—Βρωμόκαιρος !... μουρμούρισε.

Ἔκανε μερικὰ βήματα, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, στάθηκε μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ μ' ἕνα χτύπημα τῆς μπότας του ἔσπασε τὸ κούτσουρο, ποὺ εἶχε μισοκαῆ. Κόκκινα κάρβουνα πέσανε πάνω στὶς στάχτες καὶ μιὰ ἴσια φλόγα ὑψώθηκε ζωηρή.

Ἡ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἡ λάμψι τοῦ τζακιοῦ ἔπαιζε πάνω στὸ πρόσωπό της, κάνοντας ὁλόχρυσα τὰ μαλλιά της, ζωηρεύοντας μὲ ρόδινο χρῶμα τὰ ὠχρὰ μάγουλά της, χοροπηδῶντας κοντά της.

Κάτω τὰ σκυλιά, ποὺ εἶχαν ἡσυχάσει γιὰ μιὰ στιγμή, ξανάρχισαν νὰ οὐρλιάζουν, κι' αὐτὸ τὸ ἄγριο παράπονο, μαζὺ μὲ τὸ βαρὺ τραγοῦδι τοῦ ἀέρα καὶ τὸ ρίγος τῆς βροχῆς μέσα στὰ δένδρα, ἔκαναν πιὸ γλυκειὰ τὴ χλιαρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ δωματίου καὶ πιὸ τρυφερὴ τὴν παρουσία τῆς σιωπηλῆς ἐκείνης γυναίκας

Ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ ἔνοιωσε ἀόριστα αὐτὸ τὸ συναίσθημα. Ἕνας πόθος μεγάλωσε μέσα στὴν καρδιά του. Ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι του τὸν ὦμο τῆς γυναίκας του καὶ τῆς εἶπε :

—Εἶνε δέκα ἡ ὥρα. Δὲν θὰ πᾶς νὰ κοιμηθῆς ;

Ἐκείνη ἀπάντησε «ναί», καὶ σηκώθηκε ἀπ' τὴν πολυθρόνα της. Ὁ ἄνδρας της δίστασε καὶ χωρὶς νὰ τὴν κυττάζῃ, μὲ κάπως σιγανὴ φωνή, τὴ ρώτησε μὲ κόπο :

—Θέλεις νὰρθῶ μαζύ σου ;...

—Ὄχι.... Εὐχαριστῶ....

Ἕνα βαρὺ σύννεφο πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ποὺ σκοτείνιασε. Δὲν ἐπέμεινε ὅμως περισσότερο.

—Ὅπως θέλεις...., εἶπε.

Καὶ τὴν ἄφησε νὰ φύγῃ, παρακολουθῶντας μὲ τὸ βλέμμα του τὸ κυματιστό, ἁρμονικὸ βάδισμά της. Ὡστόσο, ἔνοιωθε τὸ στῆθος του νὰ καίγεται ἀπὸ θυμό.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν πύργο, ποὺ τὴν κρατοῦσε τόσο ζηλότυπα κλειομένη, εἶχε ἄλλοτε ὀνειροπολήσει νύχη κι' αὐτὸς μιὰ γυναῖκα, ποὺ θὰ ἦταν πάντα ἐκεῖ, κοντά του, προσέχοντας κάθε του κίνησι, γελαστὴ καὶ πρόσχαρη. Κι' ὅταν, τὶς βραδειὲς τοῦ κυνηγιοῦ, θὰ γυρνοῦσε μὲ τὰ δάχτυλα μελανιασμένα ἀπὸ τὸ κρύο, μὲ τὸ κορμὶ δυνατό, φέροντας μαζύ του τὸ ἄρωμα τοῦ κάμπου καὶ τὴ δυνατὴ μυρωδιὰ τῶν ἀλόγων, θὰ ξεκουραζόταν μὲ τὴν τρυφερότητά της. Θὰβρισκε στὴν ἀγκαλιά της ὅλη τὴ χαρά, ποὺ λαχτάρισε, ὕστερ' ἀπ' τοὺς κόπους καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ ἄγριου κυνηγιοῦ μέσα στὴ βροχή, στὰ χιόνια, ὕστερ' ἀπ' τὸ μεθύσι τοῦ κρύου βορρᾶ, μέσα στ' ἀπόκρημνα μονοπάτια, καὶ μ' ἕνα της χάδι, μ' ἕνα της γλυκόλογο, θὰ μποροῦσε ἡ γυναῖκα του νὰ ξεκουράσῃ τὸ γερὸ κορμί του ἀπὸ κάθε κόπο.

Πόσο μακρὰ ἦταν πειὰ αὐτὸ τὸ ὄνειρο !....

Τράβηξε κι' αὐτὸς σκυθρωπὸς στὸ δωμάτιό του, ξαπλώθηκε, πῆρε ἕνα βιβλίο καὶ προσπάθησε νὰ διαβάσῃ.

Ἡ βροχὴ ὅλο καὶ δυνάμωνε. Τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν ἀκατάπαυστα κι' ἡ πόρτα τῆς μάντρας τους πήγαινε νὰ σπάσῃ, καθὼς πέφτανε μ' ὁρμὴ ἀπάνω της, γιὰ νὰ φύγουν, νὰ ἐλευθερωθοῦν.

Ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ φώναξε ἄγρια :

—Σιωπή !...

Τὰ σκυλιὰ σταμάτησαν γιὰ μιὰ στιγμή. Γρήγορα ὅμως ξανάρχισαν νὰ γαυγίζουν δυνατά. Τ' αὐτιά του βούΐζαν, αἰσθανότανε τὴν ἀνάγκη νὰ χτυπήσῃ, νὰ νοιώσῃ τὴ ζωντανὴ σάρκα νὰ τρέμῃ κάτω ἀπὸ τὶς γροθιές του. Μούγκρισε :

—Καλά, σταθῆτε !....

Κι' ἁρπάζοντας τὸ μαστίγιό του, βγῆκε ἔξω.

Περπατοῦσε ἰδιωτά, χωρὶς νὰ πολυσκοτίζεται ἂν θὰ τοὺς ξυπνήσῃ ὅλους στὸν πύργο. Μονάχα, κοντὰ στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του, προσπάθησε νὰ μὴ κάνῃ θόρυβο, νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν ἡσυχία της. Καθὼς ὅμως κατέβασε τὸ βλέμμα του, παρατήρησε κάτω ἀπὸ τὸ θυρόφυλλο μιὰ φωτεινὴ γραμμή, ἄκουσε τὸ θόρυβο βημάτων. Πρόσεξε ν' ἀκούσῃ καλύτερα. Μὰ ὁ θόρυβος σταμάτησε, τὸ φῶς ἔσβυσε... Στάθηκε ἀκίνητος καὶ ξαφνικὰ μιὰ τρομερὴ ἀτοψία τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ.

—Μαρία - Τερέζα !... φώναξε σιγά.

Μὰ δὲν ἔλαβε καμμιὰ ἀπάντησι. Φώναξε τότε δυνατότερα. Μιὰ περιέργεια, μιὰ ἀμφιβολία, ποὺ δὲν τολμοῦσε νὰ τὴν διατυπώσῃ καθαρὰ μέσα στὸ νοῦ του, τὸν κρατοῦσε ἐκεῖ λαχανιασμένο. Χτύπησε τότε δυὸ φορὲς στὴν πόρτα. Μιὰ φωνὴ ρώτησε μέσ' ἀπ' τὸ δωμάτιο :

—Ποιὸς εἶνε ;...

—Ἐγώ.... Ἄνοιξε !...

Μιὰ πνοὴ χλιαροῦ ἀέρα, ἀνακατεμένου μὲ ἀρώματα, μιὰ μυρωδιὰ γυναίκας, μὰ κι' ἡ δυσάρεστη μυρωδιὰ αἰθέρα, τὸν χτύπησε στὴ μύτη.

Χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἄναψε τὸ φῶς καὶ καθὼς ἔρριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ στὸ δωμάτιο, εἶδε τὰ μεγάλα παραπετάσματα κατεβασμένα, ἕνα σάλι ριγμένο πάνω στὸ ταπέτο, τὸ κρεββάτι ἀνοιχτό, φαρδύ, ὁλόλευκο, καὶ στὴ γωνία, κοντὰ στὸ τζάκι, πάνω σὲ μιὰ σαΐζ - λόγκ, ἕναν ἄνθρωπο ξαπλωμένο, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο πλάϊ, τὰ χέρια ἀδρανῆ, ἀκίνητα, τὰ μάτια κλεισμένα.

—Ἀ !... Ὥστε γι' αὐτὸ δὲν ἄνοιγες ; εἶπε, ἁρπάζοντας τὴν γυναίκα του ἀπ' τὸ χέρι.

Ἐκείνη δὲν ἔφερε καμμιὰ ἀντίστασι. Σήκωσε μονάχα τ' ὠχρὸ πρόσωπό της καὶ μουρμούρισε :

—Ἄφησέ με. Μὲ κάνεις καὶ πονάω...

Ἄφησε τὸ χέρι της καὶ σκύβοντας πάνω ἀπ' τὸ ἀκίνητο σῶμα, μὲ τὴ γροθιὰ σηκωμένη, φώναξε :

—Ἕνας ἄνδρας στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας μου !... Καὶ ποιός !... Ἕνας φίλος !...

—Δὲν εἶνε φίλος μου !... διαμαρτυρήθηκε ἐκείνη.

—Ὄχι δά !... Τί γύρευε λοιπὸν ἐδῶ μέσα ;...

—Νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Ἑτοιμαζόμουν νὰ πέσω, ὅταν ἄκουσα βήματα στὸ διάδρομο... Βήματα διστακτικά... καὶ μιὰ φωνὴ ποὺ μὲ παρακαλοῦσε : «Ἀνοίξτε, ἀνοίξτε !» Νόμισα πὼς ἤσουν ἀδιάθετος καὶ ἄνοιξα... Τότε ἐκεῖνος μπῆκε μέσα, ἢ μᾶλλον, ἔπεσε μέσα στὸ δωμάτιο... Ἤξερα πὼς ἔπασχε ἀπὸ τὴν καρδιά του.... Τὸν ξάπλωσα ἐκεῖ κ' ἑτοιμαζόμουν νὰ σὲ φωνάξω, ὅταν χτύπησες μόνος σου τὴν πόρτα... Ὅπως βλέπεις...

—Καὶ δὲν ἀπόρησες, ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε κανεὶς νὰ μπαίνῃ ;

—Τὰ σκυλιὰ γαυγίσαν....

Ἐκεῖνος δάγκασε τὰ χείλη του.

—Νάρθῃ ἐδῶ.... τέτοια ὥρα ;...

—Φαντάζομαι πὼς θὰ αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του ἄσχημα.... Καὶ φοβήθηκε ὁλομόναχος στὸ σπίτι του... Θὰ ἦρθε νὰ ζητήσῃ βοήθεια... Θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα, ὅταν συνέλθει...

Ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ κύτταξε τὴ γυναίκα του στὸ πρόσωπο :

—Νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀρκεστοῦμε σ' αὐτὰ ποὺ ὑποθέτεις ἐσὺ καὶ πὼς δὲν θὰ μάθουμε ποτὲ περισσότερα γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία.... Γιατί εἶνε νεκρός...

—Δὲν εἶνε δυνατόν ! φώναξ' ἐκείνη, ἐνῶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν. Εἶνε....

—Ναί... εἶνε νεκρός... Ἔχεις δίκηο, ὅλοι σχεδὸν στὴν οἰκογένειά του πέθαναν ἀπὸ αἰφνίδιο θάνατο... Ὅσο ὅμως ἁπλὸ καὶ βέβαιο κι' ἂν εἶνε αὐτό, εἶνε, ὡστόσο, ἀναμφισβήτητο ὅτι αὐτὴ τὴ νύχτα ἕνας ἄνθρωπος πέθανε μέσα στὸ δωμάτιό σου... Δὲν εἶν' ἔτσι ;...

Ἐκείνη σώπαινε, πελιδνή, κυττάζοντάς τον μὲ τρομαγμένα μάτια.

—...Κι' ἂν ἡ ἐξήγησι ποὺ μοῦ ἔδωσες μὲ ἱκανοποιεῖ ἐμένα, δὲν μπορῶ, βέβαια, νὰ ἐπιβάλλω στὸν κόσμο αὐτὴ τὴν πεποίθησί μου. Οἱ ἰστηρέτες θὰ μιλήσουν... Κι' αὐτὸ θὰ εἶνε ἡ ἀτίμωσις γιὰ σένα, γιὰ μένα, γιὰ τὸ σπίτι μου... Πρέπει νὰ βροῦμε κάποιο μέσον... Καὶ νομίζω πὼς τὸ βρῆκα. Ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς δυό, κανένας δὲν ξέρει οὔτε καὶ θὰ μάθῃ τί ἔγινε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Κανεὶς δὲν τὸν εἶδε νὰ μπαίνῃ.... Πάρε τὴ λάμπα καὶ φέξε μου....

Πῆρε τὸ σῶμα μέσα στὰ μπράτσα του καὶ εἶπε ἐπιτακτικὰ στὴ γυναίκα του :

—Τράβα μπροστά !...

—Τί θέλεις νὰ κάνῃς ;...

—Μὴν ἀνησυχῆς... Θὰ δῆς... Προχώρα.....

Ἀργὰ - ἀργὰ κατέβηκαν τὴ σκάλα. Ὅταν ἔφτασαν στὴν πόρτα τοῦ κήπου, τῆς εἶπε :

—Ἄνοιξε, ἀθόρυβα !...

Ἕνα δυνατὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου χτύπησε τὴ λάμπα καὶ τὸ γυαλί της, μουσκεμένο ἀπ' τὴ βροχή, θρυμματίσθηκε πάνω στὶς πλάκες. Μπήκανε μὲ τὸ σκοτάδι μέσα στὸ πάρκο.

—Διακρίνεις τὴ δενδοστοιχία ; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος. Περπάτα λοιπὸν πλάϊ μου... Κράτα λιγάκι τὰ πόδια... Τὸ πτῶμα εἶνε βαρύ...

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν σιωπηλά. Κοντὰ σὲ μιὰ χαμηλὴ πορτούλα, ὁ κ. Ντὲ Χαρτεβὲλ σταμάτησε καὶ εἶπε :

—Ψάξε στὴ δεξιά μου τσέπη. Θὰ βρῆς ἕνα κλειδί... Αὐτό, μάλιστα...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένα θεατρικὸ ἀνέκδοτο. Τὸ πάθημα τοῦ Ἕλληνος στρατηγοῦ. Πῶς κινδύνεψε νὰ σκάση...ὁ Δαρεῖος. Ὁ Ἀλέξ. Κουμουνδοῦρος στὴ Βουλή. Πάντοτε μετρημένος καὶ ἤρεμος. Ἕνα ἐπεισόδιο. Ὁ Κουμουνδοῦρος παραφέρεται. Ἡ λύπη του γιὰ τὴ λέξι ποὺ τοῦ ξέφυγε. Μιὰ κουμπαριὰ τοῦ ἀειμνήστου Δ. Γούναρη. Ἐν μέσῳ ληστῶν! Ὅπου κινδυνεύει ἡ στολὴ τῶν εὐζώνων, κτλ.

Ὁ μακαρίτης Σουρῆς διηγεῖτο τὸ ἑξῆς ὡραῖο θεατρικὸ ἀνέκδοτο :

Στὸ θέατρο τοῦ Μπούκουρα μιὰ φορὰ παίζόταν ἕνα ἀρχαῖο δρᾶμα. Στὸ δρᾶμα αὐτὸ ὁ Δαρεῖος ἐπρόκειτο νὰ σκοτωθῆ ἀπάνω στὴ σκηνὴ ἀπὸ ἕναν Ἕλληνα στρατηγό. Ὁ ἠθοποιὸς ποὺ ὑπεδύετο τὸν Ἕλληνα στρατηγό, εἶχε βγῆ, πρὸ τῆς παραστάσεως, στὴν αὐλὴ τοῦ θεάτρου καὶ πάτησε, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, σὲ διάφορες ἀκαθαρσίες. Κατόπιν, λοιπόν, τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως καὶ στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου τοῦ Δαρείου, ὁ Ἕλλην στρατηγὸς ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, κραυγάζων :

—Ἄθλιε, ζῆς ἀκόμη !...

Καὶ τὸν ἄρταξε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὸν ξάπλωσε κάτω καὶ τὸν πάτησε στὸ στῆθος.

—Θὰ σὲ σφάξω ! τοῦ φώναξε τότε ἀγρίως. Παραδόσου, εἰδεμή !...

Ὁ δύστυχος Δαρεῖος, πνιγόμενος ἀπὸ τὴ δυσωδία τοῦ ἀρχαίου πεδίλου, τὸ ὁποῖον — ὅπως εἴπαμε — εἶχε πατήσει στὴν αὐλὴ σὲ ἤριστα εὐώδεις ἀκαθαρσίες, φώναξε μὲ ὅσο μποροῦσε δυνατὴ φωνὴ στὸν Ἕλληνα στρατηγό :

—Τράβα τὸ πόδι σου καὶ παραδίδομαι ἀμέσως !... Τράβα το, γιατί ἔοκασα !...

Καὶ τὸ κοινὸν ξεράθηκε στὰ γέλια...

* * *

Ὁ πρωθυπουργὸς Ἀλέξανδρος Κουμουνδοῦρος ἦταν πολὺ μετρημένος, πολὺ γαλήνιος. Συγκρατοῦσε τὰ νεῦρα του καὶ στὶς μεγαλείτερες ἀκόμα θεομηνίες τῆς Βουλῆς.

Ὡστόσο, κάποτε, σὲ μιὰ συνεδρίασι τῆς Βουλῆς, ὁ Κουμουνδοῦρος, προσβληθεὶς ἀπὸ κάποιον ἀντιπολιτευόμενο, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ ἐξεστόμισε ἐναντίον του μιὰ βαρυτάτη λέξι.

Ἀλλὰ μόλις εἶπε τὴ λέξι αὐτή, ὁ γηραιὸς πολιτευτὴς συνῆλθεν ἀμέσως, ἀναμέτρησε τὸ παράπτωμά του καὶ καταλυπημένος καὶ κατασυντετριμμένος, σηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴ Βουλή, λέγοντας στοὺς φίλους του :

—Ἀπελπισθῆτε πλέον ἀπὸ ἐμέ, μετὰ τὴν ἀβυσσαλέαν αὐτὴν πτῶσιν μου !...

Καὶ πῆγε στὸ σπίτι του, ὅπου ἔπεσε ἀμέσως στὸ κρεββάτι του ἄρρωστος.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες πολιτικοί. Σήμερα ; Σήμερα πειὰ πέφτει καὶ ξύλο στὴ Βουλή !...

* * *

Στὰ 1908 ἕνας ἰσχυρὸς πολιτικὸς φίλος τοῦ μακαρίτη Δημητρίου Γούναρη, πρὶν ἀκόμα γίνει ὑπουργός, τὸν παρακάλεσε νὰ βαφτίσῃ τὸ παιδάκι ἑνὸς θαυμαστοῦ του χωρικοῦ, σ' ἕνα χωριό, κοντὰ στὴν Πάτρα.

Ὁ Γούναρης δέχτηκε καὶ μιὰ μέρα, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν φίλο του, πῆγε στοῦ κουμπάρου τὸ χωριό, ὅπου ἔγινε δεκτὸς μὲ πυροβολισμοὺς καὶ καμπανοκρουσίες.

Ὅταν τελείωσε τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος, ὁ πατέρας τοῦ μωροῦ εἶπε στὸν Γούναρη :

—Ἔρχεσαι, κουμπάρε, νὰ σοῦ πῶ κάτι ἰδιαιτέρως ;

Ὁ Γούναρης δέχτηκε καὶ ἀπεσύρθη μὲ τὸν κουμπάρο του στὸ πλαγινὸ δωμάτιο, ὅπου βρέθηκε μπρὸς σὲ τρεῖς συγχωριανοὺς τοῦ κουμπάρου του, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ὡπλισμένοι ἀπὸ κεφαλὴς μέχρις ὀνύχων !...

Ὅταν τοὺς εἶδε ὁ Γούναρης, ἐξεπλάγη καὶ εἶπε στὸν κουμπάρο του :

—Τί εἶν' αὐτοί, κουμπάρε ;...

—Νὰ σοῦ πῶ, κουμπάρε, τοῦ ἀπάντησε ὁ χωρικός. Ἐμεῖς οἱ τέσσερες ἔχουμε ἐπικηρυχθῆ λησταί...

—Τί εἶπες, τί εἶπες ; ρώτησε ὁ Γούναρης, νομίζοντας ὅτι δὲν ἄκουσε καλά.

—Εἶπα ὅτι ἐγὼ καὶ οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἔχουμε ἐπικηρυχθῆ λησταί.

—Τί λές, βρὲ ἀδελφέ ! εἶπε κατάπληκτος ὁ Γούναρης. Εἴσθε λησταί ;

—Μὴν παραξενεύεσαι, κουμπάρε ! ἐξακολούθησε ὁ χωρικός. Εἴμαστε λησταί, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε οὔτε ἄτιμοι οὔτε κακοῦργοι !... Χτυπήσαμε τὸν τάδε γιὰ κτηματικὲς διαφορές, καὶ φυγοδικήσαμε. Αὐτὸς «εἶχε τὰ μέσα» καὶ μᾶς ἐπικήρυξαν τώρα τελευταῖα, γιατί ἀντισταθήκαμε σ' ἕνα ἀπόσπασμα... Τώρα πρέπει νὰ μᾶς σώσῃς !... Σκέψου τὸ λάδι ποὺ βάλες στὸ παιδί, κουμπάρε !...

—«Ἡ ὑπόθεσις αὐτή, ἔλεγε ὁ Γούναρης, ποὺ ἠχαριστεῖτο νὰ διηγεῖται τὸ περίεργον αὐτὸ τῆς ζωῆς του ἐπεισόδιο, ἦταν τιποτένια... Τέτοιου εἴδους λησταὶ εἶχαν ἐπικηρυχθῆ τότε σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Τοὺς ὑπέδειξα λοιπὸν νὰ παρουσιασθοῦν στὶς ἀρχές, νὰ κάμουν μιὰ ἀνακοπὴ καὶ τοὺς ὑποσχέθηκα, μὲ τὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦνε τίποτε κι' ὅτι θ' ἀπαλλαγοῦν. Κι' ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπηλλάγησαν δικαστικῶς, ὄχι «μὲ μέσα», γιατί τότε ἤμουνα ἀντιπολιτευόμενος, ἀλλὰ γιατί δὲν ἦταν ἡ ὑπόθεσις σπουδαία ! Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ στὴ ζωή μου τὸ ἀπρόοπτο τῆς κουμπαριᾶς ἐκείνης, καὶ ἰδίως ὅταν ὁ κουμπάρος μοῦ παρουσίασε τοὺς τρεῖς ὡπλισμένους καὶ μοῦ εἶπε : «Ξέρεις, κουμπάρε, ἐμεῖς οἱ τέσσερες εἴμαστε λησταί !»....

* * *

Μιὰ φορά, στὰ 1908, τὸ ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν ἀπεφάσισε νὰ τακτοποιήσῃ τὴ στολὴ τῶν...εὐζώνων.

Ἡ νέα στολὴ τῶν εὐζώνων θὰ ἦταν φέσι χωρίς....φοῦντα, φοιστανέλλα μὲ διὸ πτυχὲς καὶ τσαρούχια χωρίς....φοῦντα.

Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ σήρωσε τότε ὅλη τὴν Ἑλλάδα στὸ ποδάρι, μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲ εἶχε ἐκπανὴ καὶ ὁ κ. Δ. Κακλαμάνος, νῦν πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος στὸ Λονδῖνο, ὁ ὁποῖος παράγγειλε στὸν τότε διάδοχο Κωνσταντῖνο, ὅτι :

«Δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κανένα νὰ καταστρέψῃ τὴ λεβεντιὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Ὅτι ὁ λαός, σ' ἕνα περιεκτικό του δίστιχο, χαρακτηρίζει ὡς ἑξῆς τὸν ὡραῖο σύγχρονο Ἕλληνα πολεμιστή :

Φουστανέλλα, φοῦντα, φέσι,
καὶ δαχτυλιδένια μέση,

καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ τὰ βάλουν μὲ τὶς **φοῦντες**. οἱ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν, ἄνευ...**φόντων** ὄντες καὶ ἀκατάλληλοι ἄνθρωποι, κατάλληλοι δὲ μόνον γιὰ τὸ....**φοῦντο** (πνίξιμο) τῆς Ἑλλάδος».

Ὁ διάδοχος ἀπάντησε ὅτι, κατὰ τὴ γνώμη του, ἔπρεπε νὰ μεταρρυθμισθοῦν μερικὰ πράγματα στὸ στρατό.

Ὁ Κακλαμάνος τότε τοῦ ἀπάντησε πάλι :

«Μπορεῖτε νὰ μεταρρυθμίσετε, ἂν θέλετε, τὰ κοιμπιὰ τῆς στολῆς τῶν ὑπομοιράρχων, ἀλλὰ κατ' οὐδένα λόγον σᾶς ἐπιτρέπεται νὰ πειράξετε μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔγιναν τόσον τυχαίως, ὅσον τὰ νομίζετε !...».

Τὸ φινάλε ὅλης αὐτῆς τῆς ἱστορίας ἦταν ὅτι, πρὸ τῆς Πανελληνίου ἐξεγέρσεως, ἐσώθη ἡ στολὴ τῶν εὐζώνων ἀπὸ τὸ μασκάρευμα, ποὺ τὴν ἀπειλοῦσε.

Κύττα τώρα νὰ βρῆς τὴν κλειδαρότρυπα τῆς μάντρας... Τὴ βρῆκες ; Γύρνα τὸ κλειδί...

Τὰ σκυλιά, ἐρεθισμένα ἀπὸ τὸ θόρυβο, ἄρχισαν νὰ γαυγίζουν. Ἡ κ. Ντὲ Χαρτεβέλ τραβήχτηκε πίσω.

—Φοβᾶσαι ;... Ἔλα, λοιπόν... Μιὰ στροφὴ ἀκόμη... Λαμπρά. Τραβήξου τώρα !...

Ἔσπρωξε μὲ τὸ γόνατο τὴν πόρτα κι' ἄνοιξε. Τὰ σκυλιά, νομίζοντας πὼς ἐλευθερώθηκαν, πήδησαν ἀνάμεσα στὰ πόδια του. Τὰ ἔσπρωξε μὲ κλωτσιές, κι' ἄξαφνα, μὲ μιὰ μονάχα προσπάθεια, σηκώνοντας τὸ πτῶμα πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τὸ ταλάντεψε ψηλά, μὲ τὰ δυνατὰ χέρια του καὶ τὸ ρριξε ἀνάμεσα στ' ἄγρια, μανιασμένα σκυλιά. Ἔπειτα τραβήχτηκε κι' ἔκλεισε πίσω του ὁρμητικὰ τὴν πόρτα.

Τὰ ζῶα, ὁρμῶντας πάνω στὴ λεία τους, γαύγιζαν ἀπαίσια. Ἕνας φριχτὸς ρόγχος ἀκούστηκε τότε : «Βοήθεια !», ἕνας ρόγχος ἀνατριχιαστικός, ὑπεράνθρωπος, ποὺ τὸν σκέπασαν τὰ φρικτὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν, ποὺ χορταιναν...

Μιὰ ἀκατανίκητη φρίκη κυρίεψε τὴν κ. Ντὲ Χαρτεβέλ. Ἕνα φῶς διέσχισε ἔξαφνα τὸν τρόμο ποὺ τὴν κατεῖχε καὶ μὲ μάτια γουρλωμένα. ρίχτηκε πάνω στὸν ἄνδρα της νὰ τοῦ ξεσχίση τὸ πρόσωπο μὲ τὰ νύχια, οὐρλιάζοντας :

—Ἄτιμε, κακοῦργε !... Δὲν ἤτανε πεθαμένος... Δὲν ἤτανε....

Ὁ κ Ντὲ Χαρτεβέλ τραβήχτηκε λιγάκι καί, ἀπαίσιος τὴν ὄψη, τῆς φώναξε :

—Φαντάζεσαι, λοιπόν, πὼς δὲν τὸ ἤξερα ;...